

Inhoud

- 1 In de High Street van Wapping
- 2 Bij Peter Blake thuis
- 3 Het afscheid
- 4 In Gods hand
- 5 Het is de *Dolphin* niet
- 6 De zoon van de baas
- 7 Een vreselijk dilemma
- 8 Op de rotsen gelopen
- 9 De wanhoop van de nacht
- 10 Bij het graf van Victor
- 11 Te laat!
- 12 Fleck in verleiding gebracht
- 13 Gescheiden voor het leven
- 14 In Normandië
- 15 Overrompeld
- 16 Fleck ontmaskerd
- 17 Nóg een slachtoffer
- 18 Een doornenkroon
- 19 Eindelijk teruggevonden

Vanaf de tweede editie was in dit boek onderstaande noot van de auteur opgenomen:

Nu er een nieuwe druk van dit boek uitkomt, voel ik mij gedrongen op het volgende te wijzen: Sinds de verschijning van de eerste druk heeft onze regering wetten uitgevaardigd waardoor de gevaren die ik beschreven heb minder zijn geworden. De ideale situatie is nog lang niet bereikt. Desondanks komt het inmiddels minder vaak voor dat zeelui worden blootgesteld aan een bijna wisse dood op schepen zoals 'de drijvende doodskisten van Penrose'.

1. In de High Street van Wapping

Er was geen houden meer aan: het werd herfst, en de zomer moest het veld ruimen. De dagen werden steeds korter en de nachten donkerder. De nevel die 's morgens boven de rivier en in de straten van Londen hing, was de afgelopen dagen almaar dikker geworden. Dat betekende dat er nog veel dichtere mist op komst was. De wind zat in het oosten. Als hij al draaide, was het steeds een tikje naar het noorden. Nu het zomerse licht minder werd, lag de Thames er grijs bij. Toch was het een aantal dagen goed, rustig weer geweest. En elke dag als tegen de middag de mist optrok, was er een lichte, helderblauwe hemel te zien, waarin vriendelijke wolkjes zich door de kalme oostenwind langzaam naar het westen lieten drijven.

In de High Street van het stadsdeel Wapping, waar vrijwel ieder stukje grond was opgeofferd aan kades en pakhuizen, was het een en al bedrijvigheid. Er lagen schepen te wachten om geladen te worden, en heel de dag door klonk het geratel van havenkranen die hun lading in het laadruim neerlieten. Zonder deze geluiden zou Wapping het rustigste plekje van Londen geweest zijn. Bussen kwamen hier niet en slechts een enkele trein stopte bij het stationnetje aan de waterkant. Verder naar binnen, in de Great Hermitage Street, waren er nauwelijks tekenen van leven. Een paar kinderen speelden met een lege wagen zonder paard, verder was er geen levend wezen te bekennen. De rustige huizen doken weg achter de

beschermende muren van het Londense havengebied. Die hoge, onneembare muren staken ver boven de daken van de huizen uit. Het leek wel alsof zij alles wat daar te halen was, wilden onttrekken aan de ogen van iedereen die hier niets te zoeken had. Hier en daar stond een slecht lopend winkeltje, waar je spijkers, houten poppen en haring kon kopen. Soms probeerden ze er ook zeemanslectuur van twijfelachtig allooï aan de man te brengen. En aan een touw voor de laagste raampjes bungelden goedkope boekjes. In de pubs zag je hier en daar een vuil en vergeeld nummer van de *Punch* voor het raam liggen. Nee, afgezien van de bedrijvigheid op de kades en in de havens was Wapping op een herfstachtige dag nou niet bepaald de plek waar een werkloze zich het prettigst voelde. Het was overduidelijk dat Peter Blake niet in een opgewekte stemming was. Doelloos had hij een tijdje door de spijlen van het St. John's-kerkhof staan staren. Hij zag de natte, gele bladeren langzaam van de bomen op de klamme graven en de verweerde grafstenen neerdwarrelen. Lusteloos keerde hij het schouwspel ten slotte de rug toe en slenterde naar de High Street, op huis aan. Als vanzelf hielden zijn voeten halt voor het mededelingenbord bij het politiebureau. Hij las de mededelingen langzaam en zorgvuldig. Z'n lippen bewogen bij ieder woord dat hij halfluid uitsprak. Het ging allemaal over gevonden lichamen van drenkelingen. Hij las ieder bericht helemaal door: geschatte leeftijd, kleur haar en alle andere uiterlijke kenmerken waaraan hun vrienden, als ze die tenminste hadden, hen wellicht zouden herkennen. Maar de details

drongen nauwelijks tot hem door. Hij had vaag de indruk dat er de afgelopen weken al zes of zeven mensen in de Thames verdronken waren. Maar wat stelde dat eigenlijk voor vergeleken bij de velen die op zee omkwamen?

Dat hijzelf ook zeeman was, zag je al bij de eerste oogopslag. Zijn gezicht, hoe jong nog, was al verweerd. Het vertoonde fijne lijntjes, die al snel in rimpels zouden veranderen. Zijn diepliggende grijze ogen fonkelden onder zijn wenkbrauwen, alsof hij zich verplicht voelde alles in het water en op de wal goed in de gaten te houden. Hij was mager, maar taai. Hij kon even snel in een mast klimmen als alle andere zeelui die hij kende. Hij had een lenigheid die nou niet bepaald Engels aandeed. Wie erachter kwam dat zijn moeder de dochter van een Franse zeeman van de Normandische kust was geweest, snapte meteen waar dat energieke en veerkrachtige dat hij over zich had vandaan kwam. En ook zijn kracht en uithoudingsvermogen. Hij was zonder meer een eersteklas zeeman, maar ook in andere opzichten was hij een goed mens.

‘Hallo Blake’, klonk achter hem opeens een opgewekte stem, ‘jij bent precies de man naar wie ik op zoek ben.’

Peter liet de troosteloze lijst voor wat die was en draaide zich vlug om. Hij keek in een open, prettig gezicht, verweerd, net als het zijne. Maar het haar van deze man was wit en er liepen diepe groeven over zijn huid, hoewel hij niet veel ouder kon zijn dan een jaar of zestig. Peter nam zijn blauwe pet voor hem af, maar stak tegelijk zijn hand uit. De ander drukte die hartelijk.

‘Goedemiddag, kapitein’, zei hij, ‘was u naar mij op zoek?’

‘In alle hoeken en gaten, Peter’, antwoordde hij. ‘Ik heb werk voor je. Ik heb nog één goeie vent nodig om mijn bemanning compleet te krijgen – één man en een scheepsmaatje. Het wordt goed betaald. Ik hoef niet op geld te kijken. Jullie zijn met z’n veertienen. Altijd doen! Jij weet wat voor schipper ik ben, en ik ken jou. En stel gerust eisen. Je kunt zelf je kooi uitkiezen. De enige die ik je niet kan geven is die van de stuurman.’

‘Eigenlijk heb ik Betsy half en half beloofd dat ik het varen eraan zou geven’, zei Peter met een glimlach.

‘Dat zal een mooie landrot worden!’ riep de kapitein minachtend. ‘Ik zie zo’n zeebonk als jij al achter de toonbank staan, lint en band uitmeten, en spelden en naalden verkopen. Kom nou! Hou het bij de zee, jongen, blijf varen. Iemand als jij loopt aan wal meer gevaar dan op zee.’

‘Hoe gevaarlijk het kan zijn, daar hebben wij genoeg van gezien, kapitein, u en ik.’

‘Tuurlijk, jongen’, zei hij, ‘de Bijbel zegt dat er gevaren in de stad en gevaren op de zee zijn; en toch: geef mij de gevaren van de zee maar. Weet je wat, laat mij maar eens met Betsy praten en met madame, je moeder. Dat Franse bloed speelt je parten, en daarom wil je stoppen met varen.’

‘Nee, nee’, antwoordde Peter fel, ‘het gaat mij om dat rauwe scheepsvolk, de zuipende kapiteins en die wrakke ouwe schuiten. Ik kan de gedachte niet verdragen dat Betsy en de kinderen en mijn moeder van kille liefdadigheid moeten leven en zelf hun kostje bij elkaar moeten scharrelen, als er iets met

mij zou gebeuren. Steeds meer bekruipt me de gedachte dat een godvrezend man, een man die houdt van een paar lieve wezens die van hem afhankelijk zijn, niet op zee thuishoort.' 'Nou, ik hoor in ieder geval niet tot die zuipende kapiteins', zei kapitein Norcott met overtuiging, 'en de bemanning is niet de slechtste die ik heb kunnen krijgen, en de boot is niet wrak. Ga zelf maar kijken. Het is de *Dolphin* en ze zijn hem nu aan het laden aan de kade bij Penrose, bijna vlak voor je neus.'

'Een schuit van Penrose?' riep Peter uit, 'daar zet ik geen voet op, voor geen duizend pond schoon in 't handje.'

'Je hoort mij toch niet zeggen dat het een schuit van Penrose is', zei de kapitein. 'Hij ligt daar alleen voor de wal om geladen te worden. Van alles gaat er mee. Je zult zelden zo'n lekker schip gezien hebben, hij scheert over het water als een vogel; de zeilen zijn hagelwit en ze hebben hem net nog goed in de verf gezet, alsof er een prinses aan boord verwacht werd. Blake, denk jij nou echt dat ik uit zou varen als ik er niet van overtuigd was dat die boot *pico bello* was? En dan mijn vrouwtje zeker al die tijd om mij zitten te grienen en te bidden?'

'Waar is de reis heen?' informeerde Peter.

'Alleen even naar Algiers, m'n jongen', zei hij, 'en daar kan ik natuurlijk oneindig gemak van die Franse babbel van jou hebben. Kom op. Op geld kijk ik niet. Wat! Als er een lekker beetje wind staat, zeilen we het Kanaal door als een stoomboot en zijn we alweer terug voordat de vrouwen hun tranen gedroogd hebben. Naar Algiers – dat stelt toch écht niks voor? Ik vraag niet of je meegaat naar de Stille Oceaan of naar de Noordpool.'

Kom op. Laat mij nou maar eens even met Betsy en met je moeder praten. Je belooft ze gewoon een paar mooie frutseltjes of glinsterdingen, en dan laten ze je graag genoeg gaan.'

'We wonen hier in Wapping', zei Peter, 'dichtbij. Betsy heeft een neef die zeilmaker is. Ze mag hier vrij wonen als ze de boel een beetje bijhoudt. Maar zelf woont hij hier niet. Loop maar achter mij aan, kapitein.'